

Monòleg de Vivien Leigh davant el mirall

Toni Roca

Era exactament igual que la música o la remor dels cigarrs poguessin escoltar-se sota la influència del matís o de la coherència. De tota manera, l'aeroport de Los Angeles estava sota mínims, es transformava en una etèria, simple il·lusió de l'horitzó... Després, arriba el complex problema de les línies telefòniques. No sé què passa, o allò que pot passar, en aquest país amb les línies telefòniques, però quan no és el col·lapse sensorial és el tall brusc, blau vertical d'un cordó umbilical, però sempre tot sembla com una lenta desfilada de formigues vermelles creuant el camí del coure. Ja en temps de depressió, aquests terribles esdeveniments es precipitaven vint-i-quatre vegades per segon. I això, com a mesura del temps no deixava d'amollar una mitjana dolça, temerària. No obstant això, no convenia extremar la situació; pitjor fou la tragèdia d'Indianàpolis i la notícia, com ja saben tots vostès, o haurien de saber-ho, fou catapultada d'immediat per altres més abundoses que en aquells dies foren actualitat a la comarca... De tota manera, penso que és igual com pogué sonar la música. O si aquesta música té ressonàncies i derivacions més o menys simples, més o menys vertebrades. I no té pas cap importància perquè aquesta nit, humida nit d'agost possible que em porta a vosaltres, espectadors sempre de cap de setmana és... No, no m'agrada la llum que avui reflecteixen els meus ulls, ni la pell que adquireix a mesura que passen els temps una tonalitat obscura, pàl·lida, ambivalent... hauré d'estudiar una vegada més les teories de la geometria, el palpit de la gent que entra i surt del *drugstore* de la cantonada, les alegres gavines que tallen el cel a la platja de Santa Catalina... Santa Catalina, Santa Catalina... però, ¿per què ara evocar aquesta sensació antiga, aquest murmur pujant l'escala lenta per les artèries de la por, de l'angoixa, de la impaciència? He de restar tranquil·la, serena a l'expectació malgrat les cent mil finestres que s'obrien al tumult que sempre precedeix a la nit... Santa Catalina, Santa Catalina... la platja de Santa Catalina,

és només un nom, una vivència, un frenesí per on circula el venedor de diaris, el redactor en cap de l'emissora local o el guàrdia urbà d'expressió absolutament imbecil. Però sona la música i hauré de controlar la flexibilitat de l'electricitat. Taparé la sang, em taparé la sang, em tornaré falcó, llop sense ordre ni concert que pugui aturar-me enmig de l'oceà que s'acosta, s'anuncia, es transparenta als papers grocs, a les balconades de la gran avinguda, a la ciutat pobra, sola, atordida, trista, trencada, amargada, silenciosa, la ciutat de la mort, d'una mort que mai fou anunciada. Seré pardal obscur, immòbil de la nit que em persegueix pel bosc a prop de la via làctia, per entre la llum tenebrosa, lluny d'aquest oceà que no sempre és pretèrit plusquamperfecte. Tota malenconia és possible, tot canvi és factible, tota metamorfosi és desitjada perquè jo, Vivien Leigh/Scarlette O'hara no estic disposada

a viure eternament sota la influència de William Shakespeare ni del seu representant a la terra, en aquesta terra de faraons, en aquest Hollywood de brutícia on les pomes fan mala olor, les taronges són una entelèquia i el vell abric de Susan Alexander Kane, antiga dama de l'òpera que morí ofegada al llac, només serveix per descobrir les misèries de David O. Selznick. No miraré mai més l'habitació interior, les golfes de la roba vella, el pati interior per on circula l'aigua, els arlequins de palau i tota l'ambaixada diplomàtica de la Unió Soviètica. Les tres de la matinada del dissabte al diumenge, dia del senyor i aquest monòleg impossible davant d'un mirall carnívor de totes les essències, possessiu i anàrquic més enllà de qualsevol dubte raonable, és vomitiu. Tot és inútil i me'n vaig. □

